

Biblióra 2020. október 20-án

Fohász: „Mutasd meg hatalmadat, Uram! Mi pedig énekelünk, zsoltárt zengünk hatalmas tetteidről!” (Zs 21,14)

Kezdő ének: 37. zsoltár - Ne bosszankodjál a gonosztevőkre...

Imádkozzunk:

Mennyei Atyánk az Úr Jézus Krisztus által, köszönjük, hogy igéddel vezetsz és táplálsz minket, igazgatód lépteinket, hogy megmaradjunk a számunkra kijelölt úton. Akkor is, ha ez az út néha nagyon nehéz, és a legszívesebben otthagynánk és elmenekülnénk. Mégis szeretnénk eljutni oda, hogy kérni tudjuk: Adj Lelkedből erőt, hogy értsem és szeressem elrendelt utamat, s minden parancsodat. (512,2)

Segíts tehát, hogy helyesen ítéljük meg a minket érő hatásokat, és az legyen a fontos, hogy magatartásunkat Hozzád igazítsuk, csendes szívvel és békével járjuk Veled utunkat. Köszönjük, hogy számíthatunk hűségedre és szabadító jelenlédre.

Ezért kérünk, hogy szólj ma is hozzánk, segíts Dávid király példájából is útmutatást meríteni és megerősödni az irántad való bizalomban és a Neked való engedelmisségben. Hiszen kihez mehetnénk? Egyedül nálad talál oltalmat a lelkünk. És erre a biztonságra, védelemre most még nagyobb szükségünk van, mint máskor. Hadd lehessen benne részünk most is. Jézus Krisztusért kérünk, hallgass meg. *Ámen*

Ószövetségi igeszakasz: 2Sámuel 16,5-14

5 Amikor Dávid király Bahúrím mellé ért, kijött onnan egy ember, aki Saul rokonságából való volt, név szerint Simei, Gérá fia, és amint ment, egyre ócsárolta őket. **6** Sőt követ hajigálta Dávidot és Dávid király embereit, bár jobbról és balról ott volt az egész hadinép és az egész testőrség. **7** Simei így szidalmazta őt: Gyere csak, gyere, te vérengző, elvetemült ember! **8** Megtorolja rajtad az Úr Saul házának minden kiontott véré, aki helyett te király lettél, és odaadta az Úr a királyságot fiadnak, Absolonnak. Most te kerültél bajba, mert vérengző ember vagy! **9** Akkor ezt mondta a királynak Abísaj, Cerújá fia: Hogy meri ócsárolni az én uramat, királyomat ez a döglött kutya?! Hadd menjek oda, hogy levágjam a fejét! **10** A király azonban ezt mondta: Nem rám és nem rátok tartozik ez, Cerújá fiai. Mert ha ócsárol, és ha az Úr mondta neki, hogy ócsárolja Dávidot, akkor ki mondhatná neki: Miért tetted ezt? **11** Majd ezt mondta Dávid Abísajnak és összes emberének: Ha még a fiam is az életemre tör, aki pedig az én véremből származik, mennyivel inkább ez a benjámini! Hagyjátok, hadd ócsároljon, hiszen az Úr parancsolta neki. **12** Bárcsak rám tekintene nyomorúságomban az Úr, és javamra fordítaná azt, hogy ma ócsároltak engem! **13** Dávid továbbment embereivel az úton, Simei pedig vele átellenben a hegyoldalon menve egyre ócsárolta, kövekkel dobálta, és port szórt feléje. **14** Így jutott el a király és a vele levő hadinép fáradtan a Jordánhoz, és ott pihenőt tartottak.

Kedves Testvéreim!

Dávid király az élete próbákkal teli mélységeit járja. Hiszen saját fia szervezett összeesküvést ellene, s ő inkább elmegy, mondhatjuk, menekül, hogy elkerülje a fegyveres összetűzést és vérontást. Nem gyávaság vezetni ebben, hanem az Isten előtti alázat, amellyel elfogadta és pontosan tudja, Ő engedte ezt meg, sőt, ez is egyik

következménye a korábbi – Uriással és feleségével kapcsolatos – bűnének. Megrendítő az alázat és megadás, amellyel Dávid elviseli, amit az Úr kimért rá. Nemcsak királyi, de emberi mivoltának is teljes összetöretését, szinte megsemmisülését el tudja fogadni.

Ennek a megaláztatásnak egyik eseménye az olvasott jelenet. Benjámini ember Simei, azaz Saul rokonságából való, aki Dávidban ellenséget lát, hiszen Saul trónjára került. Azonban elfogadhatatlan a mód, ahogyan ezt kifejezésre juttatja, hiszen meg van írva: *„Néped fejedelmét ne átkozd”* (2Móz 22,27). Simei pedig egyre ócsárolja Dávidot és embereit. Sőt, szidalmazza, *„vérengző és elvetemült ember”*-nek nevezi. Ezek nagyon súlyos szavak. Igaz, Saul királyságát ez nem hozza vissza, de valami elégtételérzést jelent neki – no meg jólesik bántani a védtelent, kiszolgáltatottat. Ilyesminek gyakran lehetünk tanúi, olykor kísértésképpen is találkozunk ezzel.

Feltehetően Simei Dávid számlájára írja Abnér (Saul hadseregparancsnoka) és Isbóset (Saul fia, akit trónra ültettek helyette) megölését, bár neki ezekhez a gyilkosságokhoz semmi köze nem volt. Viszont Dávidban nem feszül az ideg, nincs benne felháborodás, tudja jól, hogy valóban vért ontott – *„Ments meg, mert vért ontottam, ó, Isten, szabadító Istenem!”* (Zs 51,16) És ha ez a benjámini nem is tud róla, de Isten engedte meg neki, hogy így beszéljen. Ezért mondja embereinek, akik határozottan közbelépnének: *„Hagyjátok, hadd ócsároljon, hiszen az Úr parancsolta neki.”* Ahogyan annak idején nem engedett a kísértésnek, hogy Sault eltegye az útból, úgy most sem engedi, hogy önérzet vagy sértettség vezesse, és leállítja embereit. *„Bárcsak rám tekintene nyomorúságomban az Úr, és javamra fordítaná azt, hogy ma ócsároltak engem!”* Istenre bízva az ítéletet, élete alakulását – és kész elfogadni az Ő kezéből, akárhogy is lesz tovább.

Kedves Testvéreim, annyira megrendítő, hogy ezt Isten embere, az általa felkent király mondja! Ennyire Övé az élete, annak minden állapotában, hogy ilyen mély és igaz alázatot munkált ki benne. Bizony sorakoznak a kérdések: Hogyan viseljük a bántásokat, sértéseket, igazságtalanságot, különösen, ha az nyilvánosan hangzik el, s főleg ha olyan ember mondja, aki jobb lenne, ha csendben maradt volna?... Hogyan éljük meg és reagálunk az alaptalan vádakra, szidalomra, mit vált ki belőlünk, mit rombol bennünk? Hogyan tudjuk ezeket az „élményeket” az evangélium jegyében, az Úr Jézus példája és tanítása szerint feldolgozni, elrendezni, békességgel, megadással elfogadni? Tudunk-e az ilyen élethelyzetekből győztesen, hitben megerősödve kikerülni?

Dávid itt teljesen a jézusi magatartást éli meg. Igaz, neki - nem az emberek, de Isten előtt – volt miért bűnhődnie. De Dávid Fia, az Úr Jézus Krisztus még a mennyei Atyának sem adott okot a gyalázásra. Mégis vállalta a megaláztatást érettünk: *„Megvetett volt, és emberektől elhagyatott, fájdalmak férfia, betegség ismerője... a mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze. Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, az ő sebei árán gyógyultunk meg... az Úr őt sújtotta mindnyájunk bűnéért... Amikor kínozták, alázatos maradt, száját sem nyitotta ki. Mint a bárány, ha vágóhídra viszik, vagy*

mint a juh, mely némán túri, hogy nyírják, ő sem nyitotta ki száját.“ (Ézs 53,3-7) Jó lenne ha tudnánk ehhez a mintához igazítani magatartásunkat, és Istenre bízni sérelmeinket, akár jogosak, akár nem. Erőt merítve az Úr Jézus magatartásából, az Ő lelkületével – akkor leszünk hitelesek, ha az az indulat van bennünk is, ami Benne volt (Fil 2,5-11).

Két eleme van még Simei szidalmazó magatartásának: *„kövekkel dobálta és port szórt feléje*“. A szóbeli támadást tettelegességgel nyomatékositja. Rosszakarát, ítélkezését is kifejeződik benne. Gyűlöletmegnyilvánulás ez, akárcsak manapság is látjuk pl. amikor fiatal palesztinok köveket dobálnak Izraelben a katonákba, rendőrökbe... De Simei azt is kifejezi ezzel, hogy Dávidot tulajdonképpen halálra valónak, halottnak tekinti. A halottakra hordtak köveket abban az időben (Józsua 7,26), vagy pl. a megkövezéskor a kővel dobálás a halálos ítélettel való egyetértést jelentette. Ugyancsak a halottak közé sorolást jelentette, hogy port szórt Dávid felé.

Újszövetségi igeszakasz: 2Kor 3,1-3

1 Elkezdjük-e ismét ajánlani önmagunkat? Vagy szükségünk van-e, mint némelyeknek, hozzátok szóló vagy töletek kapott ajánlólevelekre? **2** A mi levelünk ti vagytok, amely be van írva szívébe, amelyet ismer és olvas minden ember. **3** Mert nyilvánvaló, hogy ti Krisztusnak a mi szolgálatunk által szerzett levele vagytok, amely nem tintával, hanem az élő Isten Lelkével van felírva, és nem kőtáblára, hanem a szívek hústábláira.

Ma már kevésbé ismert, de még időnként gyakorolt intézmény az ajánlólevél. A keresztyén egyház is átvette ezt a zsidók akkori szokását, hogy az egyik közösségből a másikba érkező vándortanítók ajánlólevelet vittek magukkal – így tudták őket bizalommal és hitelesnek fogadni. Érezzük Pál apostol soraiból azt a feszültséget, amely a gyülekezet részéről alakult ki vele szemben, hogy számon kérő módon megkérdőjelezték apostoli szolgálatát közöttük. Hogyan meri ő az evangéliumot hirdetni, mikor nincs ajánlólevele sem a jeruzsálemi vénektől, sem valamilyen más egyházi vezetőtől? Pál erre azt mondja, de van ajánlólevele: Krisztustól. Őt Krisztus hívta el a szolgálatra, és nem önmagát ajánlotta. Sőt, a vádakra azt mondja, hogy *korinthusiak, ti vagytok az én ajánlólevelem, az, hogy ti keresztyének vagytok, a legnyilvánvalóbb bizonyítéka annak, hogy Isten apostola vagytok*. Szolgálatának gyümölcse a Kis-Ázsiában sorban létrejött gyülekezetek, a létük mind Krisztusra mutat, a szívébe írta az evangéliumot.

„A mi levelünk ti vagytok... amelyet ismer és olvas minden ember“. Nemcsak Korinthusba szóló, de Korinthusban keletkezett levelek is vannak – akik hisznek az Úr Jézus Krisztusban, azoknak az élete olvasható, Isten levelei ők a világ előtt. Olyanok, mint a hegyen épített város, amely nem rejthető el. Olvasható az életünk? Mit olvasnak ki mások a mi életünkből? Ajánlólevél-e Krisztustól és Krisztushoz mások számára? Utal-e a feladójára, az Úr Jézusra? Az Ő élete valóban nyitott volt, olvasható benne az az irgalmas szeretet, hogy *„Eltörölte a követeléseivel minket terhelő adóslevelet, amely minket vádolt, és eltávolította azt az útból, odaszegezve a keresztfára.*“ (Kol 2,14) Őrá, erre a szeretetre mutat-e az életünk, amit olvas minden ember?

Imádkozzunk:

Úr Jézus Krisztus, köszönjük, hogy Te még hitelesebb példáját adtad az alázatnak és engedelmességnek, mint Dávid király. Köszönjük, hogy a töredelmes szív és alázatos lélek kedves előtted. S Te tudod felmagasztalni, rehabilitálni azt, aki kész önmagát teljesen feladni a Neked való engedelmesség érdekében. Bocsásd meg, hogy tőlünk ez olyan távol áll. Önérzetesek, sértődékenyek vagyunk, nem szeretünk megalázkodni és nem viseljük el főleg az ok nélküli bántást. De jó lenne, ha minden minket érő rossz mögött felismernénk a Te jelenlétedet, megengedő akaratodat – és azt, hogy javunkra történnek úgy a dolgok!

Köszönjük, hogy meggyőzésünk érdekében a legjobb ajánlólevél mindannak a szemlélése, amit elvégeztél a körülöttünk levő gyermekeid életében. Azt is kérjük, hogy hadd lehessünk mi is olyan ajánlólevelek a te emberi szívekben való munkálkodásodról, amit örömmel olvasnak mások, ami által bátorítást kapnak elindulni Feléd. Legyen köztünk való munkálkodásodnak látható gyümölcse az életünkben.

Eléd hozzuk betegeinket, olyan sokan küzdenek súlyos betegségekkel, veszélyhelyzetekben megtelik szívük aggodalommal – könyörülj rajtuk, bátorítsd és erősítsd őket igéd élő üzenetével. Erősítsd meg ápolóikat, családtagjaikat, mindazokat, akik önfeláldozó módon végzik szolgálatukat. Ugyancsak könyörgünk a gyászoló családokért, temetésre, vagy szeretteiktől való búcsúzásra készülőkért – állj mellettük, emeld fel őket és gyógyítsd szívük fájdalmát, vigasztalja őket a megváltás üzenete, áldd meg őket békességeddel. Tartsd meg népedet, amely most fizikailag nem tud a szokott módon megjelenni színed előtt – de köszönjük, hogy az Ige nincs bilincsbe verve, és Lelked által kész vagy azt szívünkbe írni, élővé tenni számunkra. Hadd legyen erre még inkább igény bennünk!

Imádkozunk mindazokért, akik egzisztenciálisan nehéz helyzetben vannak, akik elvesztették reményüket, vagy sosem volt hitük, de felismerték, hogy a maguk erejével nem boldogulnak. Könyörgünk azokért, akik ilyen ajánlóleveleknek kellene, hogy hitelt adjanak, amilyenek mi vagyunk. Bárcsak senki ne fordulna el Tőled miattunk, mert nem volt vonzó és hiteles az, amit látott bennünk! Hálás szívvel áldunk azokért, akik élete hiteles ajánlólevél volt számunkra: gazdagítottál, tanítványságra vezettél minket általuk. Segíts, hogy méltó utódaik lehessünk. *Ámen*

Mi Atyánk...

Áldás: Az Úr Jézus Krisztus megtartó kegyelme, irgalmas szeretete és Szentlelkének vezetése maradjon velünk. *Ámen*

Záróének: 428 – Látod, Úr Isten, szívünket...